

## Arrest

nr. 57 084 van 28 februari 2011

in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VANDERMEERSCH, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

*“U verklaart een Russisch staatsburger van Ingoesje origine te zijn, met vaste verblijfplaats in Troitskaya in de Republiek Ingoesjetie, Russische Federatie. U woonde er met uw moeder, uw echtgenote X (OV X) en uw vijf kinderen, waaronder uw meerderjarige dochters X (OV X) en X (OV X) Tomova.*

*U kende in Ingoesjetie problemen omwille van uw jongste broer, die er van wordt beschuldigd een terrorist te zijn.*

*Daarenboven wordt u ook zelf beschuldigd van terroristische activiteiten en het leveren van hulp aan rebellen.*

*Uw broer werd in 2002 gearresteerd en vervolgens vrijgekocht. Hierop verdween hij, en zag u hem niet terug tot de nacht van 21 op 22 juni 2004.*

*U werd een eerste keer aangehouden in juli 2004, waarna u drie weken later werd vrijgelaten.*

*In het najaar van datzelfde jaar en in maart 2005 werd u opnieuw gearresteerd en respectievelijk voor ongeveer 2 en 3 weken opgesloten. Daarna werd u met rust gelaten tot oktober 2006.*

*Uw moeder was in september 2006 overleden en hierop was uw broer weer heel even naar huis teruggekeerd.*

*Vanaf het najaar van 2006 werd u geregeld aangehouden en een tijd lang vastgehouden.*

*In 2007 werd er bovendien bloedwraak tegen u uitgesproken door twee families die u en uw broer verdachten van de dood van hun familieleden. Door u gestuurde ouderen werden door deze twee families weggestuurd in de herfst van 2007.*

*In juni 2008 werd u voor het laatst meegenomen en opgesloten in een kantoor van de FSB in Vladikavkaz, Noord-Ossetië. Men wilde dat u (valse) verklaringen zou afleggen over verdachte personen. Indien u zou weigeren zouden er valse beschuldigingen tegen u geuit worden. Ongeveer 10 dagen later werd u vrijgelaten, nadat er losgeld betaald was. Bij uw vrijlating diende u wel een uitreisverbod te ondertekenen. Na uw vrijlating ging u eerst naar een familielid van u, een voormalig procureur in Noord-Ossetië. Hij raadde u aan te vertrekken. Nadien keerde u terug naar huis.*

*In de nacht van 5 op 6 augustus 2008 verliet u met uw dochters Ingoesjetië. In Brest, Wit-Rusland stapten jullie over in een minibus die jullie verder naar België bracht. Jullie arriveerden in België op 11 augustus 2008 en vroegen dezelfde dag nog asiel aan.*

*Uw echtgenote en twee zonen trokken na uw vertrek bij uw schoonvader in.*

*Zij vertrokken op 16 november 2008 uit Ingoesjetië. Ook zij reisden via Brest naar België waar ze op 24 november 2008 aankwamen. Uw echtgenote vroeg dezelfde dag asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u de volgende documenten voor: uw rijbewijs en dat van uw echtgenote, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van de kinderen, schoolattesten van uw echtgenote en uw dochter Khava, twee medische attesten daterend van 14/05/2008 en eind december 2007 en een uitreisverbod d.d.18/07/2008.*

*Verzoeker betwist deze beschrijving niet.*

#### **1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:**

*“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk.*

*De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen.*

*De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen.*

*Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek.*

*In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.*

*U verklaarde enerzijds vervolgd te worden door de autoriteiten omdat zij op zoek zijn naar uw jongere broer, die zij verdenken van terrorisme.*

*U zelf zou ook beschuldigd zijn van betrokkenheid bij terroristische activiteiten, zoals het executeren van politieagenten en het vervoeren van rebellen. (CGVS d.d.26/03/2009, p.12)*

*Daarnaast zouden enkele families bloedwraak tegen u uitgesproken hebben omdat zij u en uw broer ervan verdenken enkele van hun leden te hebben gedood. (CGVS, p.18)*

*Uw verklaringen en deze van uw gezinsleden inzake uw reisweg en asielrelaas dienen echter op cruciale punten als tegenstrijdig, inconsistent en/of zeer vaag beoordeeld te worden, zodat de (algemene) geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig ondermijnd wordt.*

*Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw reisweg vanuit Brest naar België en de daarvoor gebruikte reisdocumenten.*

*U verklaarde over land vanuit Wit-Rusland naar België te zijn gereisd, en hierbij een grenscontrole te zijn gepasseerd. (CGVS, p.3, 6-7) U stelde bovendien dat u via Polen en Duitsland reisde, hoewel u dit niet wist voor uw aankomst in België. (CGVS, p.8)*

*Gelet op de ligging van Brest, waar u overstapte, vlakbij de Pools-Wit-Russische grens dient dan ook aangenomen te worden dat u inderdaad via Polen de Schengenzone betrad.*

*Uw verklaringen betreffende de controles aan deze grens komen echter niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd.*

*U verklaarde dat het voertuig waarin u zich bevond één langere en één korte controle onderging. Bij geen van beide controles zouden de reisdocumenten vergeleken zijn met de inzittenden van het voertuig. Bovendien zouden de kofferruimte noch de bagage gecontroleerd zijn. (CGVS, p.7)*

*Dit is niet geloofwaardig te noemen.*

*Uit bovenvermelde informatie blijkt immers dat aan de Poolse grens elk voertuig wordt gecontroleerd. Hierbij wordt voor elke inzittende nagegaan of de foto in het reisdocument ermee overeenkomt. Bovendien wordt alle transport door de douane nog eens specifiek gecontroleerd op smokkelwaar, zodat het evenmin aannemelijk is dat het voertuig zelf helemaal niet gecontroleerd werd, zoals u stelde. Daarnaast bleek u helemaal niets te weten over de voor u en uw dochters gebruikte reisdocumenten. (CGVS, p.7)*

*U verklaarde enkel dat u jullie interne paspoorten aan de passeur gaf. (CGVS, p.5). Ook uw dochter Tamara wist niet welke documenten er voor de reis gebruikt waren, noch of haar eigen naam of een valse naam gebruikt werd (CGVS – Tomova Tamara, p.5); uw dochter Khava bleek niets te weten over de gebruikte reisdocumenten. (CGVS – Tomova Khava, p.6)*

*Gezien u verklaarde enkel in België asiel aangevraagd te hebben (CGVS, p.2), gezien het feit dat er voor staatsburgers van de Russische Federatie een visumplicht geldt in de Schengenzone, en gezien de strenge identiteitscontroles aan de buitengrens hiervan – zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd – is een dergelijke onwetendheid over de documenten waarmee u de Schengenzone hebt betreden niet aannemelijk.*

*Bij de controles aan deze grens bestaat immers de mogelijkheid om grondig ondervraagd te worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze.*

*Hiermee geconfronteerd stelde u enkel dat de passeurs u hadden verzekerd dat de nodige reisdocumenten voorzien zouden worden (CGVS, p.9), hetgeen geenszins een dergelijke onwetendheid kan verklaren.*

*Met betrekking tot uw laatste arrestatie in juli 2008 werden er een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld in de verklaringen van u, uw echtgenote en uw dochters, die op het moment van de gebeurtenissen nog steeds onder hetzelfde dak woonden.*

*U verklaarde dat u de deur opendeed toen er 's nachts aangeklopt werd door agenten van de ordediensten. (CGVS, p.17) Uw dochter Khava verklaarde echter dat uw echtgenote opendeed. Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd verklaarde zij dat zij dacht dat uw vrouw opendeed omdat zij dit in het algemeen altijd deed. (Tomova Khava – CGVS, p.10)*

*Aan deze verklaring kan echter geen geloof gehecht worden aangezien uw dochter Tamara verklaarde dat u had gezegd dat u steeds 's nachts de deur open zou doen moest er iemand komen. (Tomova Tamara – CGVS, p.10) Hierbij dient nog vastgesteld te worden dat het hoogst opmerkelijk te noemen is dat uw echtgenote zelf niet meer wist of zij de deur opende. (Ganizheva Ayshet – CGVS, p.6)*

*Voorts verklaarde u dat de mannen die u toen arresteerden camouflage-uniformen droegen. (CGVS, p.17) Uw dochter Khava verklaarde echter dat de agenten volledig zwarte uniformen droegen en geen camouflage. (Tomova Khava – CGVS, p.10)*

*Deze tegenstrijdigheid bleef bestaan na confrontatie. (Tomova Khava – CGVS, p.15)*

*Verder verklaarde Khava nog dat er tijdens uw arrestatie geen familieleden langskwamen bij hen thuis. Zij was bovendien in die periode de hele tijd thuis. (Tomova Khava – CGVS, p.11) Tamara daarentegen verklaarde dat er wel degelijk familieleden langskwamen.*

*Deze tegenstrijdigheid bleef bestaan na confrontatie. (Tomova Tamara – CGVS, p.10)*

*Tot slot verklaarde u dat het reeds donker was toen u terug thuis arriveerde na uw vrijlating. (CGVS, p.19) Uw dochter Khava daarentegen verklaarde dat het nog licht was toen u thuiskwam. (Tomova Khava – CGVS, p.9-10)*

*Wat betreft de verblijfplaats van uw echtgenote na uw vertrek en voor haar vertrek naar België, werd bovendien een inconsistentie vastgesteld in haar verklaringen.*

*Zo verklaarde zij in eerste instantie en tot drie maal toe uitdrukkelijk dat zij tot de dag van haar vertrek in de Rosa Luxemburgstraat in Troitskaya, uw thuisadres, verbleef. Even nadien stelde zij dan weer naar haar vader (in Nazran) te zijn verhuisd na uw vertrek, en van daaruit te zijn vertrokken. (Ganizheva Ayshet – CGVS, p.2)*

*Hiermee geconfronteerd, stelde zij dat ze slechts in algemene termen had gesproken over haar verblijf in Troitskaya (Ganizheva Ayshet – CGVS, p.2), hetgeen niet aangenomen kan worden als verklaring voor de inconsistentie daar de vraag tot drie maal toe specifiek werd gevraagd naar haar verblijfplaats bij haar vertrek.*

*Deze tegenstrijdigheden en inconsistenties raken aan de kern van uw asielrelaas.*

*Volgens uw verklaringen besliste u immers pas na uw laatste arrestatie om te vluchten omdat het de eerste keer was dat ook tegenover uw gezin bedreigingen werden geuit. (CGVS, p.17) Bovendien hebben de tegenstrijdigheden betrekking op het laatste vervolgingsfeit voor uw vertrek uit Ingoesjetië tot uw vertrek naar België (CGVS, p.19) zodat verwacht mag worden dat u en uw gezin hierover accurate verklaringen kunnen afleggen.*

*Bijgevolg ondermijnen de vastgestelde tegenstrijdigheden op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de door u verklaarde vervolgingsfeiten en vluchtmotieven.*

*De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder ondermijnd door de het feit dat zowel u als uw vrouw en dochters zeer vage verklaringen aflegden met betrekking tot verschillende elementen van het relaas.*

*Zo kon u niet met zekerheid zeggen hoe lang uw laatste opsluiting (CGVS, p.15) duurde, noch in welke maand uw voorlaatste arrestatie plaatsvond (CGVS, p.20). Hierbij dient opgemerkt te worden dat u evenmin met enige zekerheid kon zeggen hoeveel tijd er verstreek tussen uw voorlaatste en laatste arrestatie. (CGVS, p.20)*

*Ook uw echtgenote en dochter Khava legden omtrent belangrijke elementen in uw asielrelaas uiterst vage verklaringen af.*

*Zo kon uw echtgenote niet met zekerheid zeggen in welke maand u voor het laatst gearresteerd was, noch hoe lang uw laatste arrestatie duurde. (Ganizheva Ayshet – CGVS, p.5) Zij kon evenmin zeggen of u ooit niet meegenomen werd als er agenten van de ordediensten langskwamen bij u thuis. (Ganizheva Ayshet – CGVS, p.7)*

*Uw dochter Khava verklaarde dat u in de periode eind 2007 – begin 2008 verschillende malen werd meegenomen. Zij wist echter niet hoeveel keer dit gebeurde en wist evenmin hoeveel tijd er passeerde tussen uw laatste en voorlaatste arrestatie. (Tomova Khava – CGVS, p.11) Zij wist evenmin of u ooit onderdook (Tomova Khava – CGVS, p.11-12); noch of u na uw laatste arrestatie in het ziekenhuis lag (Tomova Khava – CGVS, p.12).*

*Een dergelijk gebrek aan kennis van uw problemen in hoofde van u en de personen met wie u altijd onder één dak hebt gewoond, is niet geloofwaardig te noemen.*

*Ook uw verklaringen inzake de uitgesproken bloedwraak blijven op een zeer belangrijk punt vaag. Zo kon u niet vertellen van wiens dood u precies beschuldigd werd, maar kon u slechts de clans identificeren die de bloedwraak uitspraken. (CGVS, p.19)*

*Ter staving van uw verklaringen als zou u geregeld gearresteerd zijn geweest door de autoriteiten legde u twee medische attesten en een uitreisverbod neer.*

*Deze documenten vermogen evenwel niet de geloofwaardigheid van uw verklaringen terzake te herstellen.*

*Wat betreft het uitreisverbod dient opgemerkt te worden dat het hier slechts een kopie betreft, zodat de echtheid van het document en de hierin vervatte gegevens niet geverifieerd kan worden.*

*Wat betreft de medische attesten dient opgemerkt te worden dat in geen van beide attesten melding wordt gemaakt van de omstandigheden waarin u de vermelde letsels of aandoeningen hebt opgelopen. Bijgevolg kunnen deze documenten niet beschouwd worden als objectieve stavingstukken van de door u verklaarde problemen met de autoriteiten.*

*Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.*

*Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen.*

*De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden.*

*Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.*

*De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers*

*in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.*

*De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw rijbewijs en dat van uw echtgenote, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw kinderen en de schoolattesten van uw echtgenote en dochter Khava bevatten enkel gegevens betreffende uw identiteit en die van de leden van uw gezin die door mij niet in twijfel getrokken worden. De overige documenten werden eerder reeds besproken.*

*Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat ook inzake de asielaanvraag van uw meerderjarige dochters een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."*

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 3 juni 2010 een schending aan van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980; verzoeker voert ook een schending aan van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Hij geeft hierover een theoretische uiteenzetting en verwijst naar rechtspraak van de Raad van State.

Verzoeker beweert dat de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn *"gezien zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht"*.

Verzoeker laat ook gelden dat de commissaris-generaal op geen enkel ogenblik gepoogd heeft om na te gaan of de effectieve kern van zijn asielaanvraag de waarheid bevat, en dat diens beslissing steunt op *"irrelevante en minderwaardige"* motieven.

Volgens hem kan besloten worden dat hij vervolgd wordt *"op grond van zijn sociale groep van familieleden van (vermeende) islamitische rebellenstrijders, waaraan de politieke overtuiging moet worden gekoppeld binnen het complexe politieke conflict in Ingoesjetië"* en herhaalt hierbij in grote lijnen zijn asielmotieven. Hij wijst er op dat het feit dat hij zelf niet politiek actief is als rebel, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat hij wel degelijk persoonlijk geviséerd wordt; het volstaat volgens hem *"in de realiteit in Ingoesjetië"* dat vermoed wordt dat hij banden heeft met rebellen of familieleden heeft die tot rebellenbeweging behoren.

Wat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden betreft, verklaart verzoeker dat hijzelf de deur opende voor de mannen die hem 's nachts kwamen arresteren; zijn dochters hebben niets gezien hebben want zij waren in de kamer. Bovendien merkt verzoeker op dat geen van beide dochters er tijdens het verhoor zeker van was waardoor deze inconsistentie bezwaarlijk als relevant kan worden aangemerkt. Zijn echtgenote herinnerde het zich niet meer omdat zij, aldus verzoeker, in paniek was.

Wat betreft de kledij van invallers, meent verzoeker dat er weinig verschil te zien is tussen camouflagekledij en volledig zwarte kledij, zeker gezien zijn dochters in de nacht vanuit de kamer op de eerste verdieping naar deze mannen keken. Bovendien verklaart verzoeker dat zijn dochter (K.) tijdens het verhoor niet wist dat dergelijk kostuum een camouflagekostuum genoemd wordt en dat zij bij de inval in paniek, angstig en getraumatiseerd was waardoor zij zich de gebeurtenissen niet meer helder voor de geest kon halen.

Ook haar verwarring of er al dan niet familie is langsgekomen, moet volgens verzoeker in die context gezien worden. Verzoeker verklaart dat er inderdaad familie gekomen is in de periode dat hij gevangen zat, om het gezin te steunen, maar dat (K.) verkeerdelijk meende dat de vraag was of er familie was langsgekomen om haar te zien.

De vaagheid in de verklaringen aangaande bepaalde elementen in zijn verhaal, wijt verzoeker aan stress en de jonge leeftijd van zijn dochters.

Verzoeker beschouwt het motief met betrekking tot zijn reisroute niet relevant, minstens ondergeschikt. Dit doet volgens hem immers geen afbreuk aan het feit dat er in zijn hoofd wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat in het land waarvan hij vandaan komt; bedoelde motivering heeft volgens hem geen enkel uitstaans met zijn probleem in zijn land.

Verzoeker stelt ook dat niet volledig kan uitgesloten worden dat de mensensmokkelorganisatie, waarop hij beroep gedaan heeft, erin geslaagd is de strenge grenscontroles te omzeilen door bijvoorbeeld de lokale douaniers om te kopen. Hij voegt er aan toe dat hij zeker niet de enige kandidaat-vluchteling is die zijn vluchtroute niet meer volledig en tot in detail herinnert.

Verzoeker vraagt om van hem de vluchtelingenstatus te erkennen en *"het nodige te doen opdat aan*

*verzoeker zo spoedig mogelijk de documenten zouden kunnen worden bezorgd die hem toelaten zich op een regelmatige wijze in België te vestigen".* In ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad wijst er op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen argumenten opwerpt die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen.

De uitleg van verzoeker dat zijn dochters niet gezien hebben wie de deur open deed gezien zij in de kamer waren en dat geen van hen trouwens zeker waren van hun stuk, overtuigt de Raad niet.

Immers uit het administratief dossier blijkt dat er bij de dochter (K.) helemaal geen twijfel was toen zij verklaarde (zie verhoorverslag van 27 maart 2009, p. 10) dat het haar moeder was die de deur opendeed en niet haar vader zoals verzoeker beweert.

Dat dochter (K.) ten tijde van het verhoor op het Commissariaat-generaal, de kledij niet exact wist te benoemen van de invallers, blijkt ook niet uit voormeld verhoorverslag. Zij verklaarde uitdrukkelijk dat

het om zwarte kledij ging en op de vraag “*geen camouflage-uniformen*”, antwoordde zij ontkennend, zonder enige vraagstelling omtrent het begrip “camouflage-uniform”.

Ook de stelling dat (K.) verkeerdelijk zou gemeend hebben dat gevraagd werd of er familie bij **haar** was langsgekomen om **haar** te zien, kan niet worden volgehouden. Immers, de Raad leest in voormeld verhoorverslag (p. 11) het volgende:

Vraag: “*Kwam er familie op bezoek?*”

Antwoord: “*Nee, naar **ons** niet*”

De Raad aanvaardt de uitleg dienaangaande in het verzoekschrift bijgevolg niet.

Bovendien is het zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in diens geheugen gegrift staan dat deze persoon daar, ongeacht de traumatische ervaring, in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Dit geldt ook voor verzoekers echtgenote die “*uit paniek*” zich niet meer herinnerde of het zij was die de deur opende of haar echtgenoot, i.e. verzoeker.

Verzoekers verwijzing naar de jeugdige leeftijd van zijn dochters, biedt evenmin een verschoning; adolescenten met een leeftijd van 17-18 jaar oud op het moment van de feiten, hebben volgens de Raad voldoende cognitief vermogen om wezenlijke gegevens van dergelijk ernstig voorval te onthouden.

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift (p. 4) trouwens zelf aan dat zijn arrestatie in juli 2008 en bedreiging naar zijn gezin toe naar aanleiding hiervan, de druppel was die de emmer deed overlopen waarop hij besloot om met zijn gezin te vluchten.

Gelet op deze tegenstrijdigheden, kan volgens de Raad het relaas van verzoeker niet voor waar worden aangenomen.

Ook de stelling van verzoeker dat de geloofwaardigheid van het reisverhaal geen element kan zijn ter beoordeling van de vluchtelingenstatus, wordt door de Raad niet gedeeld.

In het licht van artikel 4, tweede lid van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 mogen de met het onderzoek van een asielaanvraag belaste instanties van een asielzoeker immers correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute.

In casu werd vastgesteld dat verzoekers verklaringen betreffende de controles aan de Poolse grens niet overeenkomen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, aan de buitengrenzen van de Schengenzone elk voertuig wordt gecontroleerd.

De bewering in het verzoekschrift dat de mensensmokkelorganisatie er in geslaagd is de strenge controles te omzeilen door “*bijvoorbeeld*” (zie het verzoekschrift, p. 10) lokale douaniers om te kopen, is niet meer dan speculatie en kan de objectieve en betrouwbare informatie van de commissaris-generaal, afkomstig van CEDOCA -een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst- niet weerleggen.

Daar waar verzoeker opmerkt dat hij zeker niet de enige kandidaat-vluchteling is die zijn vluchtroute niet meer tot in detail herinnert, merkt de Raad op dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld wordt. Een verwijzing naar mogelijke hiaten in het asielrelaas van andere asielzoekers, is bovendien een bijzonder zwak argument om eigen falen te verdoezelen.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker zich louter beperkt tot het aanhalen van een vrees voor vervolging, wat op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoeker blijft hier echter (zie hoger) in gebreke.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers asielrelaas. Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1, A(2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

Van verzoeker wordt de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 niet erkend; de bestreden beslissing schendt voormeld artikel, niet.

Een schending van artikel 48/5 van voormelde wet kan evenmin worden volgehouden. Gezien de motieven die verzoeker aanhaalt om zijn land te hebben verlaten, ongeloofwaardig zijn, dient zijn nood om bescherming te vinden in eigen land, niet onderzocht te worden.

Waar verzoeker aanvoert dat hij en zijn familie tot de sociale groep behoren van (vermeende) islamitische rebellenstrijders, antwoordt de Raad dat het asielrelaas van verzoeker als ongeloofwaardig werd beoordeeld. Dergelijk relaas is niet in staat zijn bewering tot voormelde sociale groep te behoren,

te ondersteunen.

2.6. Verzoeker voert ook nog de schending aan van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980. Hij verwijst naar zijn relaas en besluit dat in het licht hiervan er wel degelijk zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade loopt.

Verzoeker stelt dat er in de Noord-Kaukasische regio (inzonderheid Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië) al jarenlang een binnenlands gewapend conflict aan de gang is. Hij verwijst hiertoe naar allerhande rapporten, verslagen, uittreksels uit websites en persartikelen.

Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.7 Uit informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat *“de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beperkt tot een loutere verwijzing naar zijn asielrelaas. Aangezien dit relaas geen geloofwaardigheid verdient, kan het evenmin de basis vormen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2 a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

2.8. De subsidiaire beschermingsstatus kan ook worden toegekend op grond van artikel 48/4, §2, c. van de voormelde wet van 15 december 1980, dat het individuele asielrelaas ten dele overstijgt en bovenal teruggaat op de algemene veiligheidssituatie in het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit of het staatsburgerschap bezit, in casu de Russische Federatie, en meerbepaald Ingoesjetië.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier, kan evenwel worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van dien aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht en beperkt in omvang zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt in dit verband inderdaad over een zekere appreciatiemarge en is na analyse van de beschikbare informatie volgens de Raad terecht van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië, actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen bij die een ander licht werpen op voorgaande appreciatie.

Immers, in zoverre de door verzoeker bijgebrachte informatie in strijd is met de inhoud van de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt, laat de Raad deze informatie afkomstig van CEDOCA, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst, prevaleren op het bundel persartikelen die verzoeker neerlegt.

Ook het rapport *“As if they fell from the sky – Counterinsurgency, Rights Violations, and Rampant Impunity in Ingushetia”* van Human Rights Watch kan voormelde informatie niet weerleggen; voormeld rapport dateert immers van juni 2008, terwijl de Subject Related Briefing *“Ingoesjetië – Veiligheidssituatie in Ingoesjetië”* van 5 november 2009 is.

Het door verzoeker voorgelegde reisadvies van 7 april 2010 van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken van België en dit van 30 maart 2010 van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, “alle reizen worden afgeraden”, doet niet ter zake; dit reisadvies is bestemd respectievelijk voor reislustige Belgen en Nederlanders en is niet te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen.

In de overige artikelen die verzoeker neerlegt, -met name de Wikipedia-artikelen *“2009 Nazran*

*bombing*" en *"Civil war in Ingushetia"*, de artikelen van Human Rights Watch *"Human rights in Russia hearing May 6, 2010"*, *"Ingushetia under siege"* van juli 2009 en *"Russia-Events of 2009"* en het artikel van IWPR *"Ingushetia Crisis Deepens"* van 13 februari 2008, is er weliswaar sprake van problemen op vlak van veiligheid en mensenrechten -wat door de commissaris-generaal overigens niet betwist wordt-, doch nergens uit voormelde artikelen blijkt dat het leven of de persoon van een burger ernstig bedreigd is als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 §2, c. van de voormelde wet.

De e-mails van mei 2010 met niet-officiële vertalingen van allerhande rapporteringen van de website Ingushetia.org, eveneens toegevoegd aan voorliggend verzoekschrift, neemt de Raad met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging. Deze zijn immers niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling.

Tot slot, wat de verwijzing betreft naar passages uit de Subject Related Briefing *"Ingoesjetië – Veiligheidssituatie in Ingoesjetië"* van 5 november 2009, stelt de Raad vast dat verzoeker zich hier louter beperkt tot een selectieve lezing. Deze informatie dient echter in zijn geheel te worden gelezen.

Zoals de Raad er reeds eerder op gewezen heeft, beschikt de commissaris-generaal in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de voormelde wet.

Artikel 48/4 van de voormelde wet is niet geschonden.

2.9. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft zijn beslissing, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 26 maart 2009 in bijzijn van zijn advocaat de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die de Raad zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. BONTE